

Benimle Aşık Konuş 10

– Mecaz Adam · 11 Ekim 2018

“Hayata her zaman olduğu yerden başlamak gerekmiyordu. Ve geri dönüp tekrar başlamak her zaman kötü değildi”

Cüneyt geleli tam iki ay geçmişti. Bu sene kayıt yenilemediği için çay bahçesini işletecekti yalnızca. Yeşillikler arasında adeta bir tatil köyünü andıracak kadar güzeldi çay bahçesi. Sevgililerin vazgeçilmez durağıydı. Cüneyt işi aldıktan sonra burayı ufak tefek dokunuşlarla gelen vatandaşların gözdesi haline getirmişti. Her an gelen misafirleri ağırlamaya hazırdı. Nişan, düğün, sünnet gibi organizasyonlar içinde müsait bir yerdi.

İki aşık ilçede kendi bürolarını açtılar. Ve bir aydır dağ evinden ilçeye inip iş çıkışı dağ evine dönüyorlardı. Giderken de yol üstünde bulunan çay bahçesine Cüneyt'i bırakıyorlardı.

Yunus artık Damlaya evlilik konusunda açılmayı düşünüyordu. İkisi de evliliğe hazır olgun insanlardı. Bu konuyu Cüneyt ile konuşmak istiyordu. Birinden akıl almaya ihtiyaç duyuyordu. Çay bahçesine gidip Cüneyt'e bu konuyu açacaktı. Çay bahçesine vardığında Cüneyt abisini karşıladı. İki kahve yapıp masaya geçtiklerinde. Konuşma faslına geçilmişti.

Yunus: Cüneyt ben Damla'ya evlilik teklifi yapma istiyorum. Sen ne dersin.

Cüneyt: Allah iki cihanda da mutlu kılsın derim ne diyeyim abi. Peki yenge buna hazır mı?

Yunus: İkimizde mutluluğa bu kadar yakınken başka bir olasılık düşünemiyoruz. Bende artık vakti geldi diye düşünüyorum. Ama nasıl yapсам diye düşünüyorum.

Cüneyt: Yani bence burada teklifi yapman uygundur. Tabi başka bir planın yoksa eğer.

Yunus: Benimde aklımdan burası geçti. O zaman organizasyon senden. Bu akşam için ne dersin.

Cüneyt: Olur abi. O zaman sen yengeyi alıp buraya gelirsin. Bende o zamana kadar ortamı hazırlarım.

Yunus: Sağ ol kardeşim. Çok iyi geldi seninle konuşmak.

Cüneyt: Ne demek abi. Senin mutlu olduğunu görmek beni de mutlu eder.

Yunus: Görüşürüz o zaman.

Yunus tekrar ilçeye inip yüzükleri aldı. Sonra da Damla'nın yanına geçip ona akşama bir sürpriz yapacağını söyledi. Damla sürprizi merak etse de akşamı beklemesi gerektiğini biliyordu. İşler bittiğinde büroyu kapatıp çay bahçesine geçtiler. Dama çay bahçesine adımını attığı ilk andan itibaren içinde bir heyecan oluşmuştu. İkili masaya geçtiler. Cüneyt bu gecenin mimarıydı. Her şey düşünülmüştü. Masada mum ışığı, yerlerde kırmızı güller ve onlara eşlik eden romantik şarkılar ile gece de mutluluğa hazırdı. Cüneyt Damla ile abisinin geldiğini görünce onları karşıladı. Masaya kadar eşlik etti. Önceden hazırlanan yemekleri masaya dizmeye başlamıştı. Her şeyin yolunda gittiğini görünce çifti baş başa bırakıp içeri geçti.

Yunus: Bu akşam hiç olmadığım kadar mutluyum. Umarım sende öyle hissediyorsun.

Damla: Benim seninle olduğum her an mutluluk sebebim.

Yunus: Seni buraya çağırmanın sebebi, artık sana olan aşkıma göğüsleyemeyeceğimi söylemek içindi.

Damla: Nasıl yani anlamadım.

Yunus: hepsini anlatacağım. Öncesinde bu nefis yemeklerden yiyelim.

İkili yemekleri yediğinde Cüneyt masayı toplamaya geldi. Tabaklar toplandığında, Cüneyt'in çalışma arkadaşı Suna elindeki çay bardakları masaya koyup mozaikli pastalarını servis etti. Sonra çifti selamlayıp yerine geçti. Ama pastanın tadına bakmak için çatalına uzandı. İlk dilimi Yunus'a uzattı. Yunus da çatalını alıp pastadan sevdiğine yedirdi. Damla pastanın tadını çok sevmiştir. Yemeğe devam ederken, Yunus sandalyesinden Damla'ya doğru yaklaştı. Diz üstüne çöküp cebindeki yüzüğü çıkardı. Damla'nın gözleri dolmuştu.

Yunus: Hatırlıyor musun sana çıkma teklifi etmişim. Orada söylediğim sözler vardı.

Damla: Evet hatırlıyorum.

Yunus: Sana yine aynı cümlelerle teklifte bulunmak istiyorum. Sen yüreğime damla damla biriken okyanus ol yeter ki, ben o koca okyanus da Yunus olmaya razıyım. Benimle evlenir misin?

Damla: Evet, evet, evet...

Akşam, nasılda mutluluğa susamıştı. Hiç geçmesin istiyordu zaman. Yunus o an dünyanın en mutlu insanıydı. Damla da öyle. Cüneyt ve ekibi de çifti tebrik etti. Romantik şarkının eşlik ettiği gece de dans etmeden olmazdı. Yunus Damla'yı dansa kaldırmıştı. Öyle güzeldi ki o saatler. Öylesine içtendi ki, rüzgar dahi nefesini tutmuş gibiydi. Ses çıkarıp da bu anın büyüsünü bozmayayım diye. Gece olduğunda evin yolunu tuttular. Eve vardıklarında kahveleri Damla pişirmişti. Kahveler eşliğinde edilen muhabbetin hiç sonu gelmeyecek gibiydi. Saat gecenin ikisiydi. Artık uyuma vaktiydi. Herkes birbirine iyi geceler diledikten sonra kendilerini uykunun kollarına bırakmıştı.